

הַכְּתוּבָה הַגְּבוּרָה לְרַבֵּי עַמּוּנִים

סֵפֶר
**זְהַר
הַקְּדוּשָׁה**

עִם בְּאוּר
הַתְּהַר וְהַכְּבוֹד

מאמר לפרשת ראה

בהוצאת ישיבת "אביר יעקב"
מוסדות "אור מאיר שמחה" נהריה
על שם נ"ק אדמו"ר רבי מאיר אביהצירא זיע"א

מהדורת קרן מלגה ברכה

עֵד וְקַיֵּשׁ מִן שְׂמַיִתָּה נְהִי

בְּיָמֵינוּ מִפְּנֵי זֶה

גנוזות עולם העליון

עֲלָמָא תְּלִיתָאָה, עֲלָמָא עֲלָאָה טְמִירָא, גְּנִיז וּסְתִים, דְּלִית מָאן
 דִּידַע לִיה, כְּמָה דְכְתִיב, (ישעיה סד א) 'עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים
 וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לִּי'. וּבְלָא בְּגוּנָא עֲלָאָה, קְדָמָא דְאִמְנָא
 וּבְקִשׁוּט דְכְתִיב (בראשית ט ו), 'בְּצִלְם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם'.
 וְתָא חֲזִי וְדָאֵי עַל דָּא כְּתִיב, (דברים יד א) 'בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם' וְגו',

הַפְתָּר וְהַפְּבֹד

במאמר הבא מבאר את העולם השלישי שבאדם שהוא כנגד העולם העליון של הקב"ה.

מבאר שהוא עולם גנוז ונסתר שעליו נאמר 'עין לא ראתה אלהים וזלתיך יעשה למחכה לך'.
 עֲלָמָא תְּלִיתָאָה - העולם השלישי הוא גן עדן
 העליון שבעולם הבריאה^ב, עֲלָמָא
 עֲלָאָה טְמִירָא - עולם עליון ונסתר, גְּנִיז
 וּסְתִים - גנוז וסתום, דְּלִית מָאן דִּידַע לִיה
 - שאין מי שידע ומשיג אותו, כְּמָה דְכְתִיב
 - כמו שכתוב בפסוק (ישעיה סד ג) 'עֵין לֹא
 רָאָתָה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לִּי'
 - ומפרשו על גן עדן העליון אין מי שמשיגו
 חוץ ממנו, והוא כמו העולם הראשון של הקדוש
 ברוך הוא שאמר בו למעלה 'דלא אסתכל ביה,
 ולא אתידע ביה בר איהו, דאיהו גניז בגויה'.
 וְכָלָא - וכל השלשה עולמות של האדם,
 בְּגוּנָא עֲלָאָה קְדָמָא דְאִמְנָא - כדוגמה
 העליונה הקדומה, שהם השלשה עולמות
 שהוזכרו אצל הקב"ה^ב. וּבְקִשׁוּטֵי דְכְתִיב

העולם
העליון
של האדם
הוא גנוז
וסתום

נשמות
ישראל
נקראים
'בנים'

אחר שביאר שהאדם נברא בצלם אלהים^ו ויש לו גם כן
 שלשה עולמות בדוגמת העליונה, מוסיף ומבאר את גודל
 נשמות ישראל שעליהם נאמר 'בנים אתם לה' אלהיכם.
 וכל בחינה מהנשמה יורשת ירושה עליונה בגן עדן כעין
 הבחינה שהיא ראויה לו.

וְתָא חֲזִי - ובא וראה, שמכיון שיצירת
 נפשות רוחות ונשמות ישראל נעשה
 על ידי זיווג זעיר ונוקביה של כל בחינות
 העולמות דעשיה יצירה ובריאה^ב, וְדָאֵי^ב עַל
 דָּא כְּתִיב - ודאי על זה כתוב בפסוק (דברים
 יד א) 'בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם' וְגו'
 - שישיראל הם בנים של זעיר אנפין הנקרא
 'הוי"ה' ושל המלכות הנקראת 'אלהיכם'^ב, ולכן
 יש לאדם שלשה עולמות כנגד בחינות אלו

מקורות וציטוטים

א. בני האדם, ומזיווג פרצופי היצירה נולדים רוחות אל בני
 האדם, וכולם באים בסוד שלם.

ג. גירסתנו: ותא חזי ודאי, כגירסת דפ"ר, וכעין זה גירסת הזוהר
 באו"י, אך לא גרס תיבת 'ודאי', ובדפוס וילנא [ע"פ דפוס קושטא]
 מסגרו תיבות אלו [ונשמ הגירסא: תא חזי].

ד. כמבואר בשער הליקוט'ים (בראשית סימן א, ב ע"ם): ואנו להם
 בנים [לזעיר אנפין ונוקביה], דכתיב (דברים יד א) 'בנים אתם לה'
 אלהיכם, 'לה' הוא זעיר אנפין, 'אלהיכם' היא הנוקבא. וכן מבואר
 בעץ חיים (שער יא פ"ו) ובהרבה מקומות.

מ. מקדש מלך ושעת רצון.

נ. קרני אור ואמת ליעקב.

ז. גירסתנו כגירסת דפ"ר, וכן גרסו המקדש מלך והקרני אור
 [וכעין זה גירסת הזוהר באו"י]. ובדפוס וילנא [ע"פ דפוס
 קושטא] תיבות קדמא דאמינא, ובקשוט בסוגריים. ולפי זה
 הגירסא: כְּגוּנָא עֲלָאָה קְדָמָא, דְכְתִיב 'בְּצִלְם אֱלֹהִים עָשָׂה
 אֶת הָאָדָם'.

ח. מקדש מלך.

ט. ע"פ שעת רצון, וז"ל: שמזיווג פרצופי הבריאה נולדים נשמות

**כְּמָה דְאוֹקְמוּנָהּ, וְאֵלֶּיךָ אֵינִי בְצַלְמֵי אֱלֹהִים, וְאֵלֶּיךָ יִרְתִּין יְרוּתָא
עַלְמָא כְּגוֹנוּא דִּילִיָּהּ. וְעַל דָּא אֲזַהֵר בְּאוֹרֵייתָא, (שם) 'לֹא תִתְגַּדְדוּ
וְלֹא תִשְׁמְנוּ קִרְחָה'. דְּהָא לֹא אֲתַאבִּיד, וְהָא שְׂבִית בְּעַלְמִין טְבִין
עַלְאִין וְיִקְרִין, לְהוּזִין תְּדִין בְּרַ אֲסַתְלַק צְדִיקָא מְהַאי עַלְמָא.**

הַזְהָרָה וְהַכְּבוֹד

בתורה בהמשך הפסוק של 'בנים אתם לה'
אלהיכם, 'לא תתגודדו ולא תשימו
קרח' - שענינו שלא להצטער על מת,¹
האדם בפטירתו אינו נאבד מן העולם, והוא
שָׂכִיחַ בְּעַלְמִין טְבִין עַלְאִין וְיִקְרִין -
והרי הוא קיים ונמצא בעולמות טובים עליונים
ויקרים, ולכן צריכים לְהוּזִין חֲדוּיָהּ פִּד
אֲסַתְלַק צְדִיקָא מְהַאי עַלְמָא - להיות
שמחים כאשר מסתלק הצדיק מהעולם הזה.²

דנפש רוח נשמה³, כְּמָה דְאוֹקְמוּנָהּ - כמו
שהעמידוהו, וְאֵלֶּיךָ אֵינִי בְצַלְמֵי אֱלֹהִים -
ושלשה בחינות אלו הם בצלם אלהי"ם, וְאֵלֶּיךָ
יִרְתִּין יְרוּתָא עַלְמָא כְּגוֹנוּא דִּילִיָּהּ - והם
ירשים ירושה עליונה בעולם הבא כל אחד
כעין הבחינה הראויה לו, שלאחר פטירת האדם
מן העולם כל בחינה מהנפש רוח נשמה חוזרת
למקורה, שהרוח עולה לגן עדן התחתון
והנשמה עולה לגן עדן העליון⁴, וְעַל דָּא
אֲזַהֵר בְּאוֹרֵייתָא - ועל זה הזהר עלינו

מִקְרוֹת וְצִיּוּנִים

אמשטרדם (תקלא), וכן הוא בדפוס ליוורנו. ובדפוסים הראשונים
[מנטובה - קושטא] לא גרסו כלל תיבה זו. ובדפוס וילנא הביאו
גרסא זו בסוגריים.

ב. קרני אור ואמת ליעקב. וביארו ענין זה בוזהר (ו'ח', ח"א רמח):
ששאלו כיון שמעלת נשמות הצדיקים גדולה כמו שנתבאר שם,
אם כן מדוע יורדת נשמתם לעולם ומדוע אחר כך מסתלקת,
ותיצו במשל, וז"ל: למלאכה דאיתליד ליה בר, שדר ליה לחד כפר
למרבא ליה ולגדלא ליה עד דיתרבי וילפון ליה ארחי' הדיכלא
דמלא, שמע מלאכה דהא בריה רב ואתרבי, מה עבד ברחימו
דבריה, משדר לה למטרוניתא אמיה בניניה, ואעיל להיכליה וחדי
עמיה כל יומא [-משל למלך שנוגד לו בן, שלח אותו לכפר אחד
לגדלו, עד שיגדל וילמדו אותו את דרכי הנהגת היכל המלך, לאחר
זמן שמע המלך שבנו כבר גדל והתחנן, מה עשה ממתנת האהבה
לבנו, שולח את המלכה אמו בשבילו, ומכניס אותו להיכלו ושחם
עמו כל יום], כך קודשא בריך הוא אוליד בר במטרוניתא, ומאי
איהו נשמתא עלאה קדישא, שדר ליה לכפר להאי עלמא דיתרבי
ביה וילפון ליה ארחי' הדיכלא דמלאכה, כיון דידע מלאכה דהא בריה
אתרבי בהאי כפר, ועידן הוא למייתי ליה להיכליה, מה עבד,
ברחימו דבריה משדר למטרוניתא בניניה ואעיל ליה להיכליה,
נשמתא לא סלקא מהאי עלמא עד דאתת מטרוניתא בניניה
ואעילת לה בהיכלא דמלאכה ויתביבת תמן לעלמין, ועם כל דא
אורחא דעלמא דאינון בני כפר בכאן על פרישו דבריה דמלאכה
מנייהו, חד פקח הוה תמן, אמר לון על מה אתון בכאן, וכי לאו
בריה דמלאכה איהו ולא אתחיו למידי יתיר בנייכו אלא בהיכלא
דאבוי, כך משה דהוה פקח חמא בני כפר דהוה בכאן, על דא אמר
'בנים אתם לה' אליהם לא תתגודדו [-כך הנמשל הקב"ה הוליד
בן על ידי המלכה שהיא השכינה, ומיחו הבן, הנשמה העליונה

נה. שעת רצון.

נו. שעת רצון. ובענין הנפש הובא לעיל משער היחודים (פ"ד)
שאחר עיכול הבשר עיקר הנפש הפנימית מתחברת עם הרוח.
וראה בוזהר ויחי (ח"א רמח) שם נבאר ענין זה בהרחבה, וז"ל: ת"ח
כל ז' יומין נפשא אזלא מבייתא לקברא ומקברא לביתא ואתאבלת
עליה, ותלת זמנין בינומא אתדנו כחדא נפשא וגופא, ולית מאן דייע
בעלמא וישגח לאתערא לבא. לבתר גופא אתטרדי, ונפשא אזלא
ואסתחיא בנינהם, ונפקא ושטא בעלמא ומקברא לקבריה עד
דמתלבשא במה דאתלבשא, לבתר תריסר ירחי' ניחון כלא, גופא
שביק בעפרא, נפשא אתצריר ואתגהיר ברוחא כמאנא דאתלבש,
רוחא אתענג בגנת דעדן, נשמתא סלקא לצרורא דענוגא דכל
ענוגין, וכלא אתקשר דא בדא לזמנין דייען [-בא וראה כל שבעת
הימים, הנפש הולכת מרחיבת לקבר ומקברת לבית ומתאבלת על
הגוף, ושלשה פעמים ביום ניזונים יחד הנפש והגוף, ואין מי שידע
בעולם וישגיח לעורר את לבו, לאחר מכן הגוף נטרד, והנפש הולכת
ומתרחצת בגיהנם, ויוצאת ומשוטטת בעולם ומקברת לקבר עד
שמתלבשת במה שראויה להתלבש, לאחר שנים עשר חודש נחים
כולם, הגוף נשאר בעפר, הנפש נצרת ומאירה על ידי הרוח בלבוש
שנתלבשה בו, הרוח מתענגת בגן עדן, הנשמה עולה להצטרף במקום
הענוג של כל הענוגים, והכל מתקשר זה בזה לזמנים ידועים].

נז. קרני אור.

נח. בוזהר בא"י נוסף כאן בגידת הזוהר שורה שלימה, ומובן יותר
הקשר התיבות 'לחון חדן', וגירסתו: **אי בני עלמא הוה ידעי דהא
בריש לא אתאבדי, והוא שכיח הוא בעלמין עלאין ויקירין, ליהוון
חדן.** [-אילו בני העולם היו יודעים שהאדם לא נאבד, והוא נמצא
בעולמות עליונים ויקרים, היו שמחים].
נח. גרסנו תיבת 'צדיקא' ע"פ גרסת הר"ש בזואגלו בדפוס

וְתָא חוּי, אֶלְמְלִי לָא חָב אָדָם, לָא יִטְעַם טַעְמָא דְמוֹתָא בְּהַאי עֲלֵמָא, בְּזַמְנָא דְעֵייל לְעֲלָמִין אַחֲרֵינִין. אַבְרָ בְּגִין דְחָב, טַעַם טַעְמָא דְמוֹתָא עַד לָא יֵיעוּל לְאִינוּן עֲלָמִין, וְאַתְפְּשֵׁט רוּחָא מְהַאי גּוּפָא, וְאַשְׂאֵר לִיה בְּהַאי עֲלֵמָא, וְרוּחָא אֶסְתַּחֲיָא בְּנֵהר דִּינֹור לְקַבְלָא עוֹנָשָׂא. וְלִבְתֵּר עֵיילָא לְגֵן עֵדֵן דְבְּאַרְעָא, וְאַזְדַּמְנָא לִיה מְאַנָּא אַחֲרָא דְגְהוּרָא,

הַבְּתֵר וְהַכְּבוֹד

- בשעה שהוא נכנס ועולה לעולמות אחרים, **אָבֵל בְּגִין דְחָב** - אבל משום שהאדם חטא, **טַעַם טַעְמָא דְמוֹתָא** - הוא טועם את טעם המיתה, **עַד לָא יֵיעוּל לְאִינוּן עֲלָמִין** - קודם שעולה ונכנס לאותן העולמות, **וְאַתְפְּשֵׁט רוּחָא מְהַאי גּוּפָא** - והרוח נפרדת מזה הגוף, **וְאַשְׂאֵר לִיה בְּהַאי עֲלֵמָא** - ומשאיר אותו [-את הגוף] בעולם הזה התחתון, **וְרוּחָא אֶסְתַּחֲיָא בְּנֵהר דִּינֹור לְקַבְלָא עוֹנָשָׂא** - והרוח נרחצת ונטהרת בנהר דינור כדי לקבל את עונשה, וזה עוד תוצאה מחמת החטא, **וּלְבְתֵר עֵיילָא לְגֵן עֵדֵן דְבְּאַרְעָא** - ולאחר שקבלה עונשה היא נכנסת לגן עדן הארץ, **וְאַזְדַּמְנָא לִיה מְאַנָּא אַחֲרָא דְגְהוּרָא** -

ועכשיו חוזר רבי אבא לפרש את ענין המוות שעליו שאל רבי יהודה, ונבאר שלולא שחטא האדם היה מודרך בגופו ועולה לאותם עולמות שנוכרו למעלה, מבלי שיטעום טעם מיתה. אבל בגלל שחטא לכן צריך לטעום טעם מיתה קודם שיעלה לאותן עולמות וצריך להשטיר את גופו בעולם הזה התחתון, והרוח צריכה ליתר ולרוחץ בנהר דינור, ולאחר מכן נכנסת הרוח בגן עדן התחתון בו היא מתלבשת בלבוש אחד דוגמת הלבוש שהיה לה בעולם התחתון, ושם הוא מדורה, ובראשי חדשים ובשבתות אז הרוח מתקשר עם הנשמה שבנ"ע העליון, וכמו שנאמר 'היה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו' וגו', חוץ מהרשעים שאינם שבים בתשובה שהם מתים ונכרתים מכל העולמות.

וְתָא חוּי - ובא וראה, **אֶלְמְלִי לָא חָב אָדָם** - אם האדם לא היה חוטא, **לָא יִטְעַם טַעְמָא דְמוֹתָא בְּהַאי עֲלֵמָא** - לא היה טועם מטעם המיתה בעולם הזה, אלא היה מודרך בגופו, **בְּזַמְנָא דְעֵייל לְעֲלָמִין אַחֲרֵינִין**

לולא
החטא היה
עולה
האדם בלי
מיתה

מקורות וציטוטים

המלך, שיטמת בהם המלך כל יום, שהרי הקב"ה לא משתעשע אלא בנשמות הצדיקים].
וראה עוד בספר הליקוטין (ראה סימן י"ד) שביאר פסוק זה, וז"ל: להיות אמת, כי האדם חייב להתאבל על אביו ואמו ובנו ובתו ואחיו ואחותו ואשתו. ואמנם קושי האבילות הוא על שלשה, שהם אב ובן ואת. ועל שלשה אלו רמז הכתוב באומרו 'בנים אתם' לרמז על האב, כלומר 'אתם' יש לכם אב גדול מזה, שהוא ה' אלהיכם. ועל אח אמר 'לא תתגודדו', כלומר שאתה מתגודד על שנפרדת מאחיו, כמו שדרשו רבותינו ז"ל (יבמות ג') לא תעשו אגודות וכו'. ועל הבן אמר 'לא תשימו קרחה בין עיניכם', לפי שזה לא מת, אלא נתקן מהעולם הזה לעולם הבא, ולזה באה מלת 'למות' בניקוד קמ"ץ, כי היה משפטה להיות בשב"א, אמנם [נקודה בקמ"ץ] לומר שלא מת, וזהו למת בקמ"ץ, כאלו אמר לא מת. וזהו אומרו 'בין עיניכם', כלומר לפי ראות עיניך ניכר שמת, והוא [באמת] לא מת. ואותם הארבעה שהם אמו ובתו ואחותו ואשתו, לא יש עליהם כל כך קושי לפי שהם נשים, ואין האדם מצטער עליהם כל כך.

הקדושה, שלח אותו לכפר דהיינו העולם הזה שיגדל בו, וילמדו אותו דרכי הנהגת היכל המלך, אחר זמן כיון שידע המלך שבנו גדל באותו כפר, והגיע הזמן להביא אותו להיכלו, מה עשה מחמת האהבה לבנו, שולח את המלכה שהיא השכינה בשבילו, ומכניס אותו להיכלו, כי הנשמה לא מסתלקת מהעולם הזה עד שבה המלכה בשבילה ומכניסה אותה בהיכל המלך, ויושבת שם לעולם. ועם כל זה דרך העולם שאתם בני הכפר בוכים על פרידתו של בן המלך מהם, היה שם חכם אחד, אמר להם על מה אתם בוכים, וכי הוא אינו בן של המלך, ואינו ראוי לדור יותר בנינים אלא בהיכל של אביו, כך משה רבינו שהיה חכם ראה את בני הכפר שהיו בוכים על פטירת האדם, על זה אמר להם 'בנים אתם לה' אלהיכם, לא תתגודדו' שאין לכם להצטער שעלה להיכל אביו]. תא חוּי, אילו הוו ידעין כלוהו צדיקייא האי, הוו חדאן ההוא יומא דמטי לון לאסתלקא מְהַאי עֲלֵמָא, וכי לאו יקרא עלאה הוא דמטרוניתא אתת בגנייהו ולאובאל לון להיכלא דמלכא למדחי' בנו מלכא כל יומא, דהא קודשא בריך הוא לא אשתעשע אלא בנשמתהון צדיקיא [-בא וראה, אם היו יודעים דבר זה כל הצדיקים, היו שמחים באותו היום שהגיע זמנם להסתלק מזה העולם, וכי אינו כבוד גדול שהמלכה שהיא השכינה באה בשבילם להוביל אותם להיכל של

כא. רמ"ק.

כב. קריני אור.

כג. רמ"ק.

כִּהְיֵה פִּרְצוּפָא דְגוּפָא דְהָא עֲלָמָא מְמַשׁ. וְאַתְלַבֵּשׁ וְאַתְתַּקֵּן בֵּיהּ, וְתַמְן הוּא מְדוּרָא דִּילֵיהּ תְּדִיר, וְאַתְקַשֵּׁר בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי בְּנִשְׁמָתָא, וְסָלִיק וְאַתְעֵטֵר לְעֵילָא לְעֵילָא, תְּדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה סו כג) 'וְהָיָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וְגו', 'מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ' אֲמַאי, אֲלָא רְזָא דְמַלְאָה, בְּגִין תְּדִיתוּתֵי דְסִיְהָרָא, דְאַתְעֵטֵרָא עֵטְרוּי לְאַנְהָרָא מִן שְׁמַשָּׁא בְּתַהוּא וְזִמְנָא, וְכֵן 'מְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְתוֹ',

הַבְּתָר וְהַכְּבוֹד

דְּכְתִיב - זהו מה שכתוב (ישעיה סו כג) 'וְהָיָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ' ומְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְתוֹ יְבֹא כֹל בְּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֵי אֲמֹר 'וְהָיָה וְגו' - שבראשי חדשים ושבתות הוא זמן עליה להשתחוות לפני ה'. ומדייק בלשון הפסוק 'מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ' אֲמַאי - למה כתוב הכפילות 'חודש' 'בחודש' כ, אֲלָא רְזָא דְמַלְאָה - אלא סוד הדבר, בְּגִין חֲדָתוּתֵי דְסִיְהָרָא - משום התחדשות הלבנה שהיא המלכות שנקראת 'חודש' כ, דְאַתְעֵטֵרָא עֵטְרוּי כ, לְאַנְהָרָא מִן שְׁמַשָּׁא - שהיא מתעטרת עטרות ומתחדשת על ידי שמקבלת אורה מן השמש שהוא זעיר אנפין, בְּתַהוּא וְזִמְנָא - באותו הזמן של ראש חודש, וְכֵן 'מְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְתוֹ' - וכן בהמשך הפסוק מדי שבת

ומזמן לו שם כלי ולבוש אחר של אור, כִּהְיֵה פִּרְצוּפָא דְגוּפָא דְהָא עֲלָמָא מְמַשׁ - כאותו פרצוף ודמות הגוף של זה העולם ממש, וְאַתְלַבֵּשׁ וְאַתְתַּקֵּן בֵּיהּ - והרוח מתלבשת בו ונתקנת על ידו, ומה שנצרך עתה ללבוש אחר, הוא גם כן תוצאה מהחטא שמחמתו נפרדה מן הגוף שהוא היה הלבוש עד עתה, ולולא שחטא לא היה נצרך עתה ללבוש אחר כ, וְתַמְן הוּא מְדוּרָא דִּילֵיהּ תְּדִיר - ושם בגן עדן הארץ הוא מקום המדור שלו תמיד, וְאַתְקַשֵּׁר בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי בְּנִשְׁמָתָא - ומתקשר הרוח בראשי חדשים ובשבתות עם נשמתו שבגן עדן העליון כ, וְסָלִיק וְאַתְעֵטֵר לְעֵילָא לְעֵילָא - ועולה ומתעטר למעלה למעלה, תְּדָא הוּא

מְקוּרֹת וְצִיּוּנִים

בזוהר פרשת ויחי (ח"ג רכו). וכתב בזוהר הרקיע (ויחי לדף רכב): והנשמה יושבת תחת כסא הכבוד בצרוח החיים בבריאה, והרוח בלבושו בגן עדן הארץ כי שם ביתו, והנפש בהואו עלמא על הקבר בלבושו הנזכר, ובראש חודש ובשבת ויום טוב הנפש עולה לגן עדן הארץ ויקשר עם הרוח בלבושו, ושניהם עולים לבריאה ומתקשרים בנשמה היושבת שם בלבושה, ולאחר שערב ראש חודש ושבת ויום טוב חוזר כל אחד למקומו כבתחילה, וכל השגתם הוא על ידי אותה העלייה של שבת ויום טוב וראש חודש. [ומבואר בדבריו שגם חלקי הנפש הנשארם על גבי הקבר עולים בימים אלו, וכן מבואר בשער היחודים (פ"ה) שבימים אלו אין נפשות הצדיקים עומדות על קבריהם שעולים לגן עדן הארץ].

כו. אמת ליעקב והגרא.

כז. אמת ליעקב.

כח. גרסנו תיבת 'עטרוי' כגירסת דפ"ר, ובדפוס וילנא היא מוסגרת [ע"פ דפוס קושטא]. ובזוהר באו"י הגירסא יותר מתוקנת: דמתעטרא בעטרוי. וכעין זו גרס הר"ש בזוהר אלו בדפוס אמסטרדם (תקלא): דאעטרא בעטרוי.

ק. ותיבת בחדשו רומזת לספירת התפארת הנקרא 'שמש', משום

כד. ז"ל הזוהר בפרשת ויקהל (ח"ב רי): בהואו לבושא אתרשימו כל אינון עובדין טבין דעבד בהאי עלמא, וכלהו רשימין ביה ומכריזי האי איהו לבושא דפלניא, ונטלין להוואו לבושא ואתלבשת ביה ההיא נשמתא דצדיקיא דבגתא, כנונא דדיוקנא דהאי עלמא, והני מילי מתלתין יומין ואילך, דהא כל תלתין יומין לית לך נשמתא דלא תקבל עונשא עד לא תיעול לגנתא דעדן, כיון דקבילת עונשא עאלת לגנתא דעדן כמה דאוקמוה, לבתר דאתלבנת אתלבשת, כיון דאתלבשת בהאי לבושא ירבין לה אתר כמה דאתחוי לה. [באותו הלבוש נרשמו כל אותם מעשים טובים שעשה בזה העולם, וכולם רשומים בו, ומכריזים זהו לבושו של פלוני, ונטלים את אותו לבוש ומתלבשת בו אותה נשמה של הצדיק שבגן, כדוגמת הצורה של זה העולם, וכל זה משלושים יום ואילך, שהרי כל שלושים אין לך נשמה שלא תקבל עונשא עד שלא תיכנס לגן עדן, כיון שקיבלה עונשא נכנסת לגן עדן כמו שהעמידוהו, לאחר שנתלבנה נתלבשה, כיון שנתלבשה באותו לבוש נותנים לה מקום כמו שראוי לה].

כה. רמ"ק.

כו. שמדור הנשמה הוא בגן עדן העליון כנוכר לעיל. וענין התקשרות זו מוזכרת עוד בזוהר פרשת תרומה (ח"ב קמא) וכן

'מדי שבת' דא סיהרא, 'בשבתו' דא שמשא דגהורא אתיא לה מן תמן, ועל דא כללא חד מלה, ודא הוא בררא דמלה, בר לחייבא דבתיב בהו מיתה לבלהו עלמין, פרת מבלהו עלמין, ואשתצין מכלא, בר לא עילי בתשובה. אמר רבי יהודה, ברוך רחמנא, דשאלנא ורווחנא מלין אלין, וקאימנא עליהו.

הקתר והכבוד

- חוץ מהרשעים, דקתיב בהו מיתה לכלהו עלמין - שכתוב בהם מיתה מכל העולמות, פרת מבלהו עלמין - וכתר מכל העולמות, ואשתצין מכלא פד לא עילי בתשובה - והם נאבדים מהכל כשאינם נכנסים וחוזרים בתשובה. אמר רבי יהודה - אמר רבי יהודה, ברוך רחמנא - ברוך ה', דשאלנא ורווחנא מלין אלין - ששאלתי והרווחתי דברים אלו, וקאימנא עליהו - ועמדתי עליהם.

בשבתו יש את הכפילות 'שבת' ו'שבתו', ומבאר 'מדי שבת' דא סיהרא - 'שבת' היא בחינת הלבנה, 'בשבתו' דא שמשא - 'בשבתו' הוא בחינת השמש שהוא בחינת זכר המשפיע על דגהורא אתיא לה מן תמן - שהאור בא לה למלכות משם, ועל דא כללא חד מלה - ולכן מידי חודש ומידי שבת הכל הוא ענין אחד שאז הוא זמן התחדשותה. ודא הוא בררא דמלה - וזהו ביורו של הדבר, בר לחייבא

מקורות וציונים

אין חידוש אלא ללבנה, ולכן אין חדש לשמש [אלא שנה], ולכן ניתן לנשים [כמבואר ברש"י מגילה כג: ד"ה ראשי חודשים] שאין הנשים עושות מלאכה בראש חודש, ושבת הוא לשניהם יום ולילה, ועיקרו היום שהוא בחינת הדבורא, ואין לילה שם שהיא נכללת ביום. וראה בשער הכוונות [עין ר"ה, עו ע"ב] שביאר ענין זה שבראש חודש עולה רק הנקבה רחל עד הכתר דועיר אנפין, ולועיר אנפין אין עליה, ובשבת עולים שניהם עד כתר דאבא ואימא, עיי"ש.

שדורש 'בחדשו' מלשון 'בחדושו', והלבנה מתחדשת מכח התפארת שהוא ה'שמש'. הרמ"ק, והגר"א כתב שדורש 'בחדשו' היינו בחדש ו' שהוא זעיר אנפין. עא. כתב הגר"א שדרשו 'בשבתו' היינו בשבת ו'. ופירש שבשבת יש שתי בחינות מעלי שבתא ושבתא כמבואר בוהר פרשת בראשית (ח"א מה) [וראה שם דליל שבת היא בחינת המלכות מידת 'שמור', ויום שבת היא בחינת הדבורא מידת 'אכור']. עב. הגר"א. וכתב שהחילוק בין ראש חודש לשבת, שבראש חודש

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

